

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Γιά σου, σταθρομένα.
 'Η ΓΡΙΑ. Θα τόν ιδείτε κιάλας, παιδιά μου...
 Θάρθει στο χωριό. Θα σάς τάξει χίλια καλά γιά τήν
 αγάπη σας.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Καλώς νάρθει, γριά...

'Ο ΛΑΣΚΑΛΟΣ. Πότες θάρθει;

'Η ΓΡΙΑ. Αύριο μεθαύριο.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ Κ' είναι σαν τόν 'Ηλιο, γριά, δέν
 είναι;

'Η ΓΡΙΑ. 'Ο βασιλιάς; Έχι παιδιά μου. Είναι
 ένας άντρας γιομάτος νά, τόσος ψηλός ίσα μ' εκεί.
 Τόσο χοντρός με κάτι μάτια τόσα μ' ένα στόμα τό-
 σο, πού 'δλο χρυσά λόγια λέει. Θα τόν ιδείτε, παιδιά
 μου, θα τόν ιδείτε. Θάρθει και θα σάς τάξει χίλια
 καλά. Νά πέσετε νά τονέ προσκυνείστε, τάκούτε.
 Νά, έτσι (τους κάνει τó σκῆμα). Κάμετέ το κ' έσείς...
 (οί χωρικοί κι ο δάσκαλος τó κάνουν).

'Η ΓΡΙΑ. Έτσι σέ καλό σας (τους κάνει χειρονο-
 μίες και λέει).

Τό βολικό σά δέ φείλι
 κι ο ύπνος δέν τόχει σέ ύνειρο.
 Νά κοιμηθείτε ως τόν καιρό
 πού ή άγουρίδα θα γλυκαθεί!

(Χάνεται σιγά ένω οι χωρικοί κάνουν τεμενάδες).

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τό καινούριο βιβλίο τής κ. Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Τόν καιρό
 τού Βουλγαροκτόνου», δυό τόμοι από 215 σελίδες ο καθέ-
 νας, τυπωμένο στη Λόντρα, όμορφοδεμένο και με εικόνες
 τού κ. Δ. Α. Κωσταντινίδη, πουλιέται δρ. 4,50.

— Δυό διαλεκτοί και φιλότιμοι έργατες τής Έλληνι-
 κής σκηνης, ο κ. Θαν. Μαρίκος και ή κ. Άγαθή Παρίδη,
 δίνουνε μεσοβδόμαδα στο «Αττικό Θέατρο» τήν τιμητική
 τους με τά «Χαρίνια». Δέν πρέπει νά μείνει θέση άδειανή
 κείνη τη βραδιά στο «Αττικό».

— Στο σημερινό φύλλο τελειώνουνε τά χειρόγραφα τού
 «Αρήγιανου» πού βρίσκονται στα χέρια μας. Ύστερ' από
 ένα δυό φύλλα θα δημοσιέψουμε και τó μέρος τού «Αρή-
 γιανου» — «άπόσπασμα μιας δοκιμής» — πού δημοσίεψε ο
 Καμπύσης τó 1901 στο «Διώνυσο» ποδβγαζε μαζί με τόν
 Μποέμ.

— Τό «De profundis» τού 'Οσκάφ Ουάιλντ, μεταφρα-
 σμένο από τόν κ. Α. Μαρπούτζογλου, πουλιέται στα γρα-
 φεία μας δυό δραχμές.

— Βγήκε ο Δ' αριθμός τού «Δελτίου τού Έκπαιδευτι-
 κού Όμιλου». Περιεχόμενα: Αήλωση τού Έκπ. Όμιλου—
 Σπ. Ραμά. «Απ' άφορμή τή μελέτη «ο Έκπαιδ. Όμιλος και
 οι κίνδυνοι τής καθαρευούσης» — Α. Δελμούζου. 'Από τó
 κρυφό σχολείο—Α. Μπούτουρα. Μεθοδολογία — Παιδαγω-
 γική φιλολογία. Με τόν Δ' αριθμό κλείνει κι ο πρώτος
 τόμος τού Δελτίου.

— Τό γραφείο τού «Νουμά» είναι άνοιγτό πάντα από
 τις 2—5 τάπομεσήμερο. Τις Κεριακές τó πρωί από τις
 9—12.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1

Σε λίγους μήνες ήρθα πάλι στην 'Αθήνα νά ξα-
 ναδώσω εξετάσεις. Τόν ξάδερφό μου τόν Ξαναθυμή-
 θηκα μιá μέρα μόνο πού άπάντησα στο δρόμο τó Βε-
 λαδράπα και με ρώτησε γιά κείνον. 'Ο Βελαδρά-
 πας όμως ήξερε πιδ πολλά από μένα : δηλαδή πώς
 ο Νίκος είχε στείλει σέ κάποια έφημερίδα έξαχες έν-
 τύπώσεις από τó ταξίδι του. 'Η περιγραφή τής Βε-
 νετίας κι ο τρόπος πού ένιωσε, λέει, τή Βενετσιάνι-
 κη τήν τέχνη κάμανε μεγάλη αίστηση σέ όσους κα-
 ταλαβαίνουν από τέχνη κι ο ύμνος του στο σύνορο
 τής Γερμανίας είτανε μεγαλόπρεπη λυρική εμπνευ-
 ση. 'Αριστοκρατική. Καπιτίς πινδαρικό και ντα-
 νουντσιακό. «Είναι ζενιάλ ο ξάδερφός σου», μου εί-
 πε ο Βελαδράπας και μου έταξε πώς θα μου στείλει
 τά φύλλα με τις ταξιδιωτικές έντύπώσεις τού Νίκου.

Τήν άλλη μέρα προτίμησε νά μου τά φέρει ο
 ίδιος γιά νά μη χαθόνε στο ταχυδρομείο. Έλαβε
 μάλιστα τόν κόπο νά μου τά διαβάσει μόνος του.
 Δέν κατάλαβα πολλά πράματα. Τά μισά κιάλας εί-
 τανε γερμανικά και δυστυχώς κι ο Βελαδράπας δέν
 ήξερε νά μου τά ξηγήσει. Έπειτα άκουγα στην ά-
 ράδα ένόματα πού δέν τά γνώριζα. Μού φανήκανε
 σαν είδος ψυχοχάρτι, σαν τρισάγιο. Τό μόνο πού κα-
 τάλαβα καλύτερα είτανε πώς δέν ξέρω ποιá εικόνα
 ή πιδ τοπίο θύμησε στο Νίκο κάποιο ποιήμα τού Βε-
 λαδράπα και τó παράθεσε.

«Δέν είναι τó καλύτερό μου», μου είπε άφού τó
 διάβασε.

«Έχετε πολλά γραμμένα;» τονέ ρώτησα.

«Τυπωμένα μόνο δυό τόμους λυρικά και τρία
 δράματα. 'Α θέλετε, σάς τά στέλνω.»

Διαμαρτυρήθηκα γιά τήν τιμή πού δέ μου αξι-
 ζε. 'Ωστόσο τήν άλλη μέρα μου έφερε πάλι ο ίδιος
 όλους τούς τόμους του με άφιέρωση κολακευτική και
 διαφορετική στόν καθέναν. Δυό απ' αυτός είχανε
 και τήν εικόνα του μπροστά μπροστά. Τόν εύχαρί-
 στησα και τού έταξα πώς θα τού διαβάσω όλους άμα
 ξαδειάσω. Γιά τήν ώρα έκοψα μιá από τις εικόνες
 και τήν κάρφωσα στόν τσίχο.

Μιá άλλη μέρα Ξαναπέρασε από τó σπίτι μου,
 μα δέν κάθισε πολύ όταν τού είπα πώς σέ λίγες μέ-
 ρες θαδυνα εξετάσεις. Μού προσφέρθηκε νά μιλήσει σ'
 έναν καθηγητή πού τονέ γνώριζε στενά και τήν ή-
 μέρα πού θα ξεταξόμουνα τονέ βρήκα και με καρ-
 τερούσε στην αύλή τού Πανεπιστήμιου. Κάθισε ως
 τó τέλος κι όταν άκουσε πώς με κάμανε προλύτη,
 έτρεξε νά με παρηγορήσει κ' έμεινε μαζί μου ως τά
 μεσάνυχτα. Τό άλλο τó πρωί ήρθε και με πήρε από
 τó σπίτι μου. Με φίλεψε καφέ δξω στο «Σωκράτη»,

(*) Κοίταξε αριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447 και
 448.

πού πήγαμε και καθήσαμε, με δάνεισε ένα δίδραχμο ἄμα είδε πώς είμουν ἀπένταρος και τὸ βράδι μούδωσε μπιλιέτο γιὰ τὸ θέατρο. Κοντὰ στᾶλλα εἶτανε κ' ἠθοποὺς ἐρασιτέγγης — μύστης καθὼς τῶλεγε — κ' ἔπαιζε τοὺς ὑπερέτες στὶς κωμωδίες και στὶς τραγωδίες κανέναν ἄγγελο.

Ἔτσι γινήκαμε φίλοι με τὸ Βελαδράπα. Εἶταν εὐγενικό παιδί, καλή καρδιά. Μόνη του ἀδυναμία εἶταν ἡ ἀγάπη του στοῦ θέατρο και στοῦ μεγάλο, καθὼς τῶλεγε. Θάμαζε τὸ Νίκο γιὰ τὴν ὀρμή του νοῦ του και τὸ βαθὺ τῆς σκέψης του. Ἦξερε κ' ἔλεγε ἀπόξω πολλὰ ποιήματά του και ξεχωριστὰ τοῦ ἄρεσε ἐκεῖνο πού εἶχε κάμει στοῦ βαπόρι, ὅταν πήγαινε νὰ ἐμπορεφτεῖ στη Σύρα, κι ἀπὸ τίς πολλὲς φορὲς πού τᾶκουσα τῶμαθα και γὼ ἀπόξω. Πολὺ συχνὰ συλλογιζόμουνα τὴν εὐχαρίστηση βρίσκει ὁ Βελαδράπας μ' ἐμένα τὸν ἀνήξερο κι ἀμύητο στοῦ μυστήρια τῆς τέχνης κι ἀπὸ τὴ ντροπή μου ἀναγκαζόμουνα κ' ἔλεγα ναί σ' εἶτι μού δηγότανε, νὰ βρίσκω ὠρατο ὅτι, μού διάβαζε, νὰ τοῦ σφίγω τὸ χέρι ὅταν ἄκουγα καινούργιο ποιήμά του και μὴ μέρου πού με νόσταζε με τὸ πρῶτο του ποιητικό δῆγημα, τὴ Φεγγαρωὴ ἢ Φεγγάρω δε θυμοῦμαι, ὅταν εἶδε πὼς εἶδειξε πὼς συγκινήθηκα: «Βλέπω πὼς ἀρχινᾶς νὰ μπαίνεις στοῦ νόημα», μού εἶπε εὐχαριστημένος. Κ' ἔτσι πήγαινα ταχτικά στοῦ θέατρο κ' ἔπινα συχνὰ καφέδες δίχως νὰ πλερώνω.

Ὁ Βελαδράπας εἶχε πάντα χαρτζιλίκι μπόλικο. Ἡ οἰκογένειά του κατοικοῦσε στην Ἀθήνα κι ὁ πατέρας του, τελωνιακὸς ὑπάλληλος πριωτίτερα, φαίνότανε πὼς εἶχε πιά πολλὰ ἀπὸ τὴ σύνταξή του. Ἡ κάμαρα τοῦ φίλου μου πού μ' ἔπαιρνε και πηγαίναμε, ἂν κι ἀπάνω στη σοφίτα, εἶτανε καλὰ συρρισμένη, και τὸ τσιγγι, πού μᾶς στέλνανε ἀποκάτω, ἐρχότανε με πολλὰ παξιμαδάκια. Μία μέρα με γνώρισε στη μάνα του και στην ἀδερφή του, νόστιμο κορίτσι ὡς δεκοτῶ χρονῶ, με γελοῦμενα μάτια πού δὲ μ' ἀφήσανε ἀτάραχο. Τὰ ρούχα μου δὲν εἶτανε τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ ἐλπίσω νὰ τῆς κάμω ἐντόπιωση, ὅμως μὴ κι ὁ ἀδερφός της δὲν εἶτανε πολὺ καλύτερα ντυμένος, ἔπαιρνα και γὼ τὸ θάρρος νὰ χτυπῶ τὴν πόρτα του συχνότερα παρ' ὅτι ἐνωθα τὴν ὄρεξη τῆς συντροφιάς του. Γιατί τοῦ ἄρεσε νὰ εἶναι τόσο ἄτσαλος ἐνῶ, ὅπως φαίνότανε, εἶχε τὰ μέσα νὰ νύνηται πιά ἀνθρωπινά, δὲν μπορούσα νὰ τὸ ξηγήσω. Πὼς ὁ ποιητῆς δὲν εἶναι ὀργανική ἀνάγκη νὰ εἶναι και βρώμικος, καθὼς πιστεύει πριωτίτερα γιατί ἔτσι εἶχε ἀκούσει, εἶχε πιά ἀπόδειξη τὸν ποιητὴ Βιδούρη και τὴν τελευταία μεταμόρφωση τοῦ ξαδέρφου μου. Τὸ λόγο τὸν ἔμαθα ὑστερότερα ἄμα σκετίστηκα πιά στενὰ με τὸ Βελαδράπα. Τὰ χρήματα, πού τοῦ εἶδνε ὁ πατέρας του νὰ κάνει ρούχα, τὰ εἶδεθε γιὰ νὰ τυπώνει τὰ βιβλία του. Κ' ἔτσι ταίριαζε περισσότερο μαζί μου κι ἀκόμα περισσότερο τὸν κύκλο πού μαζεβότανε ἀκόμα στοῦ καφενοδάκι τοῦ Κολωνακίου, ὅχι ὅμως τόσο ταχτικά, γιατί ὁ ποιητῆς Βιδούρης ἔκοψε ἄξαφνα νὰ πηγαίνει ἐκεῖ. Ὁ Βελαδράπας με πήρε καναδὺ φορὲς κ' ἐμένα στοῦ συγκάθισμά τους, μὰ οὔτε ἐκεῖνοι δείξανε προθυμιά νὰ με προσέξουν, οὔτε και γὼ βρήκα πολλὴ εὐχαρίστηση

στη συντροφιά τους. Τὸ καλὸ εἶτανε γιὰ με πὼς ἡ οἰκογένεια τοῦ Βελαδράπα τοῦ εἶχε μπόδιμένο νὰ τοὺς φέρνει σπῆτι του. Μού ὅπε παστρικά ἢ μητέρα του μὴ μέρα πού ἄκουσε πὼς δὲν ὑπερετῶ και γὼ τίς Μούσες. Σὴν τῆς εἶπα μάλιστα πὼς κάνω πραχτική ἐξάσκηση σὲ δικηγόρο και πὼς σκοπός μου εἶναι νὰ δικηγορήσω και γὼ σὲ κάνα χρόνο, σηκώθηκα στοῦ μάτια της. Τὴν Κυριακή με καλέσανε τραπεζί κι ὁ γέρο Πετροδίκης μού φέρθηκε με πολὺ σεβασμὸ και μὴ στιγμὴ πού ἔλειψε ὁ Βελαδράπας μού εἶπε πὼς καταχάρηκε πού εἶδε πὼς ἔπιασε ὁ γίός του φίλια μαζί μου και μ' ἔνα στόμα και κείνος κ' ἡ γυναίκα του με παρακαλέσανε νὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ τὸν πείσω νὰ φῆσει τὰ ποιήματά, πού εἶναι καιρός χαμένος, και νὰ δώσει κι αὐτὸς ἐξετάσεις. Ὁ Βελαδράπας εἶτανε γραμμένος στη Νομική και τελειόφοιτος ἀπὸ δυοτρία χρόνια.

Τοὺς ἔταξα πὼς θὰ πασάσω, δίχως ἐννοεῖται και νὰ στοχαστῶ νὰ τὸ κάμω. Ὅχι γιατί και γὼ δὲν εἶμουνα και δὲν εἶμαι ἀκόμα τῆς ιδέας πὼς τὰ ποιήματα εἶναι καιρός χαμένος, μὰ ἀπὸ τὴν πείρα πού εἶχα ἀπὸ τὸν ξάδερφό μου εἶχα πιά και τὴν πεποίθηση πὼς τάνώτερα μωαλὰ δὲν εἶναι καινούμενα γιὰ πραχτικὲς δουλιές. Σωστὰ ἢ ὄχι, πρέπει νὰ τὰ ταίριαζε ἢ κοινωνία γιὰ τίς πνευματικὲς ὑπερσίες πού τῆς προσφέρουν. Ἀλλὰ δὲν εἶτανε μονάχα αὐτὸς ὁ λόγος. Εἶχα και τὸ φόβο πὼς ἂν τοῦ ξεστομίμα τέτοιο πρᾶμα θὰ θυμωνε και θὰ μού ἔκοβε ὀλότελα τὴ φίλια. Κ' ἡ φίλια του ἀρχισε νὰ γίνεται γιὰ μένα σημαντικότερη, γιατί ἡ Θάλεια, καθὼς τὴ λέγανε τὴν ἀδερφή του, ἀρχισε νὰ μού ἀρέσει ὄλο και περισσότερο. Τῆς ἄρεσα και γὼ: Αὐτὸ εἶταν τὸ λιγότερο πού μ' ἔγνιαζε. Φτάνει πὼς οἱ γονιοί της με βλέπανε με καλὸ μάτι, πὼς ὁ πατέρας της θυμήθηκε εἶτι μὴ φορά πού εἶταν ὑποτελώνης σ' ἔνα σκάλωμα τῆς ἐπαρχίας μου, εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν πατέρα μου πὼς εἶταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς νοικοκυρέους και κομματάρχες. Θυμότανε μάλιστα πὼς τότε εἶταν κι ἀντιπρόσωπος τοῦ βουλευτῆ πού εἶχε τὴν ἐξουσία. Μού γύρεψε πολλὲς κομματικὲς πληροφορίες και τὸν εἶδα πὼς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἐνημερότητά μου. Τὸ μοναχὸ κακὸ εἶταν τὰ παλιά μου ρούχα. Δὲ μού ἄρεσε ποτὲ νᾶμαι κακοντυμένος και πάντα φρόντιζα νὰχω μὴ φορεσιὰ νὰ φαίνουμαι τὸν κόσμο. Μὰ εἶχα βλέπει βάλει χρέη ἀπὸ τίς πρῶτες μου τίς ἐξετάσεις και τὰ χρήματα, πού ἔλαβα ἀπὸ τὸν πατέρα μου γιὰ νὰ κάμω ρούχα, πήγανε σ' αὐτά.

Κ' ἔτσι ἀναγκαζόμουνα κ' ἔπινα τὸ σακάκι μου κάθε φορά πού θὰ πήγαινα στοῦ Βελαδράπα. Πολλὲς φορὲς κατέβαινε και μού ἀνοίγει ἡ ἴδια ἢ Θάλεια, κάποτε ἀνέβαινε και στην κάμαρα τοῦ ἀδερφοῦ της κι ὅταν ἐκεῖνος διάβαζε κανένα ποιήμά του, ξεκαρδιζότανε στοῦ γέλια, ἢ ἂν τύχαινε νὰ μὴν ἔχει πολλὴ ὄρεξη, τὸν κοίταζε μονάχα με λοξὴ ματιὰ πού μᾶς θύμιζε τὴ ματιὰ τοῦ ποιητῆ Βιδούρη. Καὶ σὰ μ' ἔπιανε και μένα νὰ χαμογελῶ τὴν ἔβλεπα κ' εὐχαριστιότανε και γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστῶ και γὼ τὸ ἔκανα συχνότερα ἀπ' ὅτι ἄξιζε και σὲ περίστασι ἀκόμα πού ἀπὸ συνήθεια πιά με συγκινοῦσαν κάπως τὰ ποιήματα τοῦ φίλου μου. Ἄμα εἶναι κανεὶς ἐρω-

τεμένος γίνεται ρομαντικός δίχως νὰ θέλει. Πολλές φορές ἐκεῖ πού ὁ Βελαδράπας τραγουδοῦσε τὰ ξανθὰ μαλλιά τὰ λυτὰ στούς ὄμους, τὰ γαλανὰ ὄνειρεμένα μάτια, ἐκεῖ πού φανταζότανε τὴν ἐρωμένη του νὰ τριγυρνᾷ στούς Παραδείσιους αἰθέρες, ἢ νὰ φωτίζει μὲ τὸ γέλιο τῆς τοὺς βυθοὺς τοῦ Ταρτάρου καὶ νὰ μαρμαρώνει τὸν Κέρβερο μὲ τὴ ματιά τῆς, μ' ἔκανε καὶ μένανε νὰ πέφτω σὲ ὄνειρα, νὰλλάζω μὲ τὴ φαντασία μου τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν ματιῶν καὶ νὰ βλέπω μιὰ μορφή πού ἔμοιαζε τῆς Θάλειας νὰ βγαίνει γέλαστὴ στὴν πόρτα ἐνὸς μικροῦ σπιτιοῦ στὴν ἐπαρχία ἅμα ἀκούει τὰ πατήματα μου στὴ σκάλα, νὰρπάξει τὰ δικόγραφα ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ νὰ μὲ φέρνει μέσα σὲ μιὰ καλοσυγυσμένη τραπεζαρία πού μᾶς καρτεροῦσε τὸ φαγί. Μιὰ μέρα μάλιστα δὲν ξέρω πῶς μοῦ ξέφυγε καὶ ἔρολογήθηκα στὸ Βελαδράπα παρόμοιο ὄνειρο.

«Στὸ βῆθος μένεις ἀκόμα πεζότατος», μοῦ εἶπε χαλόντας τὰ μοῦτρα του.

«Δὲν ξέρεις πῶς τὴ βγαριέμαι αὐτὴ τὴν ἀδερφή μου», μοῦ εἶπε μιὰ ἄλλη μέρα πού τὸν ἔμπλεξε νὰ τὴν πάει κάπου κ' ἔμεινε μαζί τῆς ὅλο τὸ ἀπόγιομα. Ὅταν τὴν ἔδραζε περίπατο, τοῦ ἔκανε μεγάλη εὐχαρίστηση ἂν τοὺς ἔδρισκα στὸ δρόμο καὶ κολλοῦσα μαζί τους. «Μ' ἔσωσες», μοῦ ἔλεγε στὸ αὐτί. Ἐνοεῖται πῶς καὶ γὼ δὲν ἄφωνα ποτὲ περίσταση νὰ πάει χαμένη. Ὅμως ἐνοιῶθα πῶς ἡ Θάλεια στενοχωριότανε ἀνάμεσα στοὺς δύο. Χιτρεπότανε τὴ ντυ-

μασιά μας πού λίγο ταίριαζε μὲ τὴ δική τῆς, πάντα περιποιημένη καὶ πάντα μοντέρνα. Ὅταν τοὺς ἔσμιγα, προτιμοῦσε νὰ τραβοῦμε ὅλο σ' ἀπόμερα. Πολὺ πιὸ δύσκολα ἀποφάσιζε νὰρθεῖ μαζί μου στὸ θέατρο. Μιαδὺν φορές πού ἔτυχε νὰ τοὺς μπλέξω, φρόντισε κ' εἶδε κάποια φιλενάδα τῆς καὶ τῆς φώναξε μπροστά μου: «Κρίμα, καημένη, νὰ μὴν καθοῦμαστε κοντὰ κοντὰ». Μ' ἔφερε στὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξω τὴ θέση μου μὲ τὴ φιλενάδα τῆς. Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι, πού ὁ ἀδερφός τῆς εἶχε μέρος στὴν παράσταση καὶ μέιναμε μονάχοι στὴν πλατεία, δὲ δέχτηκε πού τῆς προσφέρθηκα νὰ πάμε νὰ τὴ φιλέψω ἕνα γλυκό. Πῶς ἡ ἀφορμὴ εἶτανε πράγματις τὰ ρούχα μου, τὸ εἶδα ὅταν τέλος κατάφερα νὰ βρῶ ἕνα ράφτη νὰ μοῦ κάμει μὲ πίστωση μιὰ καλὴ φορεσιά. Τὴ φορεσα μιὰ Κυριακὴ μὲ ὀλοκαίνουργα παπούτσια καὶ καπέλο τῆς μόδας καὶ παρουσιάστηκα στὴν πόρτα τῆς. Ἡ ματιά τῆς ἄρχισε νὰ πέφτει ἀπάνω μου ἱλαρότερη. Καὶ δὲν ἔφερε ἀντιλογία ὕστερα ὅταν ὁ ἀδερφός τῆς μᾶς τράθηξε στὸ Νάππειο, ἔπου τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται καὶ νὰ κοιτάζει τίς ὁμορφες πού σεργιανοῦσαν. Τὴ ντυμασιὰ τοῦ Βελαδράπα φαίνεται νὰ τὴν εἶχε συνθίσει καὶ νὰ μὴν τῆς ἔκανε πιὸ ἐντύπωση. Ἐδειχνε κίβλας πῶς εἶτανε ἀμελημένη ἐπίτηδες γιὰ νὰ ταιριάζει μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά καὶ τὸ σφηνάτο μοῦσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

“ΑΘΗΝΑΙ,, ΤΟΝΩΝ 16,000 ‘ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,, ΤΟΝΩΝ 15,000

ΜΕ ΔΙΠΛΟΥΣ ΕΛΙΚΑΣ ΔΙΠΛΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ ΕΙΣ ΑΝΤΟΧΗΝ ΚΑΙ ΕΥΣΤΑΘΕΙΑΝ

ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 15 ΜΙΛΛΙΩΝ

Διαμερίσματα ἐπιβατῶν ἀνετώτατα. — Αἰθουσαι πολυτελεῖς Α' καὶ Β' θέσεως, Καπνιστήρια, ἰδιαιτερι αἰθουσαι Κυριῶν, Μουσικῆς, Ἐστιατορίου. — Νοσοκομεῖον, ἀπολυμαντικὸς κλιβανος, Λουτρῶνες, Κουρείον, Παντοπωλείον, Καφφενεῖον, Ζυθοπωλείον. — ΔΕΥΤΕΡΑ ΘΕΣΙΣ καινουργῆς μὲ 200 κλίνας. — Θέρμανσις διὰ Καλοριφέρ εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μεταναστῶν. — Ἰδιαιτερι τραπεζαρίαι Μεταναστῶν.

Ἡλεκτρικὸν φῶς, ἀσύρματους τηλέγραφους

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΤΑ 20 ΗΜΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ-ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΑΘΗΝΑΙ»

ΤΗΝ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1911

ΑΓ' ΕΠΙΒΑΤΑΣ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΝ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ παρὰ τῷ Γενικῷ Πράκτορι τῆς Ἀτμοπλοῖας Λεωφόρος Αιγῶς Ν, 5,

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΓΕΝΙΚῃ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ ΟΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΑΝΘΩΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ